காலையுயிர் என்னுங் கலதிகள் சொற் கேளாமல்
சீலமுடன் எம்மைத் தெளிந்துகொள்வ தெந்நாளோ?

- தாயுமானவர்

பாவனையால் இறைவனையடைய முடியாது.

வான்காண வேண்டின் மலையேறல் ஒக்கும் உன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே

- தாயுமானவர்

கிரியை வழியால் இறைவனை அடைய முடியாது.

காணுறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்
வானுற மாமல ரிட்டு வணங்கினும்
ஊனினை நீக்கி உணர்பவர்க் கல்லது
தேனமர் பூங்கழல் சேரவொண் ணாதே

- திருமந்திரம்

தன்னை யறிந்தருளே தாரகமாய் நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற் குபாயம் பராபரமே

- தாயுமானவர்

ஞானயோகத்தில் தன்னுண்மை ஒளிவடிவு என்று அறிந்தபோது அருள்வயப்பட்டவராகின்றனர். சிவதத்துவம் திடப்படுகிறது. அதனால் இருள் கெடுகின்றது. இருள் கெட்டொழிந்தபோது, வினைக்குக் காரணமான காரண சரீரம் அழிந்துவிடுகிறது. உருவ மனம் அழிந்தவர்க்குக் காரண சரீரம் அழிந்து விடுகிறது. தேகங்கடந்து அறிவொளியால் நிற்பவர்க்கு முன்னை வினையாகிய மருள் முதல் அகற்றப்பட்டுவிடுகிறது.

வாக்கும் மனமும் உள்ளவரையில் சிரசில் நாதமுழக்கம் என்ற நாதம் இருந்துகொண்டிருக்கும். அந்நிலையில் காண்போன், காட்சி, காணப்படுபொருள் மூன்றும் விளங்கிக்கொண்டேயிருக்கும். நாதாந்தம் சென்றபோது, திரிபுடி என்ற இம் மூன்றும் அற்று, அகண்டத்தில் நிற்கக்கூடும். அதனால், வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

கற்றகலை யால்நிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லாம்
அற்றஇடத் தேவெளிஆம் அன்றோ பராபரமே
நேரே நினதுஅருள்என் நெஞ்சைக் கவரின்ஒன்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே
வாதனைவிட்டு உன்அருளின் மன்னின் அல்லால் வேறும்ஒரு
சாதனைதான் உண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே
ஒப்புயர்வொன் றின்றி ஒலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்குஆம் வான்பொருள்நீ கண்டாய் பராபரமே
சிந்தனைபோய் நான்எனல்போய்த் தேக்க இன்ப மாமழையை
வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே

- தாயுமானவர்

உரையிறந்தால் உன்னு முணர்விறந்தால் மாயைத்
திரையிறந்தால் காண்கின்ற தேவை - வரைபெருக
வாசிப்ப தும்நாவால் வாழ்த்துவதும் நாடகமாய்ப்
பூசிப்ப துஞ்சுத்தப் பொய்

- சிவபோகசாரம்

அருள்தரும் ஆனந்தத்து அழுத்திஎன் செவியில்
எல்லை இல்லா ஆனந்தம் அளித்து
அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டி

ஆன்ம பரிபக்குவத்தில் உயர்நிலை அடைகின்ற இரகசிய நெறியின் பல நுட்பங்கள் இந்த வரிகளிலே பொதிந்துள்ளன. இந்த அடிகளும் இவற்றைத் தொடர்ந்து வருகின்ற அடிகளும், அநுபவ ஞான முதிர்ச்சி பெற்ற பல பெரியோர்களை மெய்ம்மறக்கச் செய்த அருங்கவி மொழிகளாம். இவற்றின் கவிப்பண்பு ஒருபுறம் இருக்க, இவை கூறி விளக்குகின்ற ஆன்ம இரகசியங்கள், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக இமயமலை முதல் பொதிகை மலை ஈறாகக் குகைகளிலும், வனக் குடில்களிலும் வதிந்து, பேரின்பத்தைத் துய்த்துப் பிறரையும் துய்க்க வைத்த மாபெரும் சித்தர்களின், அநுபவ ஞானக் களஞ்சியங்களாம். எனவே, இந்த வரிகளை அனுபவ ஞானம் பெற்ற சிவயோகி இரத்தின சபாபதியார் தந்துள்ள விளக்கத்தின் வாயிலாகக் காண்பது சிறப்புடையதாகும். அந்த விளக்கத்தை அப்படியே கீழே தருகின்றேன்.

"அநாதி காலந்தொட்டு இடையறாது வரும் பிறப்பு இறப்புகளுக்குக் காரணமாகிய வினைகளையெல்லாம் (செயல்படாமல்) வேரோடு பறித்து எறிந்து, வாக்கினாற் சொல்லுதற்கும், மனத்தினால் நினைத்ததற்கும் எட்டாத, மனம் தொழிற்படாத மௌன நிலையை நிலைநிறுத்தி, (அதனால்) அடியனது சிந்தனையினைத் தெளிவுபெறச் செய்து, அறியாமை அறிவு என்ற இரண்டிற்கும் ஆன்மாவே பிறப்பிடம் என்று வைத்து, அடியேன் செவியில் திருவருட்பேற்றைத் தரும் சிவானந்த மாவெள்ளமாகிய நாதவொலியால் அடியேனை மூழ்கும்படி செய்து, வரம்பு இல்லாத சிவனாந்த சுகத்தை (அடியேனுக்கு) வழங்கிப் பிறவித் துன்பத்தை வேரோடு அறுத்துத் திருவருள் நெறியினைக் காண்பித்து...

விளக்கம்:

முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே
வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து

முன்னை வினையின் முதல் அசுத்த மாயையிலும், சுத்தாசுத்த மாயையிலும் உள்ளது. அசுத்த மாயை ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கிலும், சுத்தாசுத்தம் வித்தியாதத்துவம் ஏழிலும் பொருந்தியே, தேகம் எடுக்க காரணமாக உள்ளன. பக்குவான்மாக்களுள், பண்டையப் பிறவிகளில் சரியை, கிரியை, யோக நெறிகளைக் கடைப் பிடித்து வந்தவர்களே உண்மையான ஞானயோகத்திற்குத் தகுதி பெறுகின்றனர்.

யோகியர்க்கே ஞானம் ஒழுங்காம் பேரன்பான்
தாகியரும் யோகம்முன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே

- தாயுமானவர்

இங்கு யோகம் என்பது ஹடயோகம் அல்ல. மந்திர சாதனத்தால் வாசியோகத்தால் அடையும் யோகமேயாகும்.

காலையுயிர் என்னுங் கலதிகள் சொற் கேளாமல்
சீலமுடன் எம்மைத் தெளிந்துகொள்வ தெந்நாளோ?

- தாயுமானவர்

பாவனையால் இறைவனையடைய முடியாது.

வான்காண வேண்டின் மலையேறல் ஒக்கும் உன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே

- தாயுமானவர்

கிரியை வழியால் இறைவனை அடைய முடியாது.

காணுறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்
வானுற மாமல ரிட்டு வணங்கினும்
ஊனினை நீக்கி உணர்பவர்க் கல்லது
தேனமர் பூங்கழல் சேரவொண் ணாதே

- திருமந்திரம்

தன்னை யறிந்தருளே தாரகமாய் நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற் குபாயம் பராபரமே

- தாயுமானவர்

ஞானயோகத்தில் தன்னுண்மை ஒளிவடிவு என்று அறிந்தபோது அருள்வயப்பட்டவராகின்றனர். சிவதத்துவம் திடப்படுகிறது. அதனால் இருள் கெடுகின்றது. இருள் கெட்டொழிந்தபோது, வினைக்குக் காரணமான காரண சரீரம் அழிந்துவிடுகிறது. உருவ மனம் அழிந்தவர்க்குக் காரண சரீரம் அழிந்து விடுகிறது. தேகங்கடந்து அறிவொளியால் நிற்பவர்க்கு முன்னை வினையாகிய மருள் முதல் அகற்றப்பட்டுவிடுகிறது.

வாக்கும் மனமும் உள்ளவரையில் சிரசில் நாதமுழக்கம் என்ற நாதம் இருந்துகொண்டிருக்கும். அந்நிலையில் காண்போன், காட்சி, காணப்படுபொருள் மூன்றும் விளங்கிக்கொண்டேயிருக்கும். நாதாந்தம் சென்றபோது, திரிபுடி என்ற இம் மூன்றும் அற்று, அகண்டத்தில் நிற்கக்கூடும். அதனால், வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

கற்றகலை யால்நிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லாம்
அற்றஇடத் தேவெளிஆம் அன்றோ பராபரமே
நேரே நினதுஅருள்என் நெஞ்சைக் கவரின்ஒன்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே
வாதனைவிட்டு உன்அருளின் மன்னின் அல்லால் வேறும்ஒரு
சாதனைதான் உண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே
ஒப்புயர்வொன் றின்றி ஒலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்குஆம் வான்பொருள்நீ கண்டாய் பராபரமே
சிந்தனைபோய் நான்எனல்போய்த் தேக்க இன்ப மாமழையை
வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே

- தாயுமானவர்

உரையிறந்தால் உன்னு முணர்விறந்தால் மாயைத்
திரையிறந்தால் காண்கின்ற தேவை - வரைபெருக
வாசிப்ப தும்நாவால் வாழ்த்துவதும் நாடகமாய்ப்
பூசிப்ப துஞ்சுத்தப் பொய்

- சிவபோகசாரம்

அருள்தரும் ஆனந்தத்து அழுத்திஎன் செவியில்
எல்லை இல்லா ஆனந்தம் அளித்து
அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டி

ஆன்ம பரிபக்குவத்தில் உயர்நிலை அடைகின்ற இரகசிய நெறியின் பல நுட்பங்கள் இந்த வரிகளிலே பொதிந்துள்ளன. இந்த அடிகளும் இவற்றைத் தொடர்ந்து வருகின்ற அடிகளும், அநுபவ ஞான முதிர்ச்சி பெற்ற பல பெரியோர்களை மெய்ம்மறக்கச் செய்த அருங்கவி மொழிகளாம். இவற்றின் கவிப்பண்பு ஒருபுறம் இருக்க, இவை கூறி விளக்குகின்ற ஆன்ம இரகசியங்கள், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக இமயமலை முதல் பொதிகை மலை ஈறாகக் குகைகளிலும், வனக் குடில்களிலும் வதிந்து, பேரின்பத்தைத் துய்த்துப் பிறரையும் துய்க்க வைத்த மாபெரும் சித்தர்களின், அநுபவ ஞானக் களஞ்சியங்களாம். எனவே, இந்த வரிகளை அனுபவ ஞானம் பெற்ற சிவயோகி இரத்தின சபாபதியார் தந்துள்ள விளக்கத்தின் வாயிலாகக் காண்பது சிறப்புடையதாகும். அந்த விளக்கத்தை அப்படியே கீழே தருகின்றேன்.

"அநாதி காலந்தொட்டு இடையறாது வரும் பிறப்பு இறப்புகளுக்குக் காரணமாகிய வினைகளையெல்லாம் (செயல்படாமல்) வேரோடு பறித்து எறிந்து, வாக்கினாற் சொல்லுதற்கும், மனத்தினால் நினைத்ததற்கும் எட்டாத, மனம் தொழிற்படாத மௌன நிலையை நிலைநிறுத்தி, (அதனால்) அடியனது சிந்தனையினைத் தெளிவுபெறச் செய்து, அறியாமை அறிவு என்ற இரண்டிற்கும் ஆன்மாவே பிறப்பிடம் என்று வைத்து, அடியேன் செவியில் திருவருட்பேற்றைத் தரும் சிவானந்த மாவெள்ளமாகிய நாதவொலியால் அடியேனை மூழ்கும்படி செய்து, வரம்பு இல்லாத சிவனாந்த சுகத்தை (அடியேனுக்கு) வழங்கிப் பிறவித் துன்பத்தை வேரோடு அறுத்துத் திருவருள் நெறியினைக் காண்பித்து...

விளக்கம்:

முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே
வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து

முன்னை வினையின் முதல் அசுத்த மாயையிலும், சுத்தாசுத்த மாயையிலும் உள்ளது. அசுத்த மாயை ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கிலும், சுத்தாசுத்தம் வித்தியாதத்துவம் ஏழிலும் பொருந்தியே, தேகம் எடுக்க காரணமாக உள்ளன. பக்குவான்மாக்களுள், பண்டையப் பிறவிகளில் சரியை, கிரியை, யோக நெறிகளைக் கடைப் பிடித்து வந்தவர்களே உண்மையான ஞானயோகத்திற்குத் தகுதி பெறுகின்றனர்.

யோகியர்க்கே ஞானம் ஒழுங்காம் பேரன்பான்
தாகியரும் யோகம்முன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே

- தாயுமானவர்

இங்கு யோகம் என்பது ஹடயோகம் அல்ல. மந்திர சாதனத்தால் வாசியோகத்தால் அடையும் யோகமேயாகும்.

காலையுயிர் என்னுங் கலதிகள் சொற் கேளாமல்
சீலமுடன் எம்மைத் தெளிந்துகொள்வ தெந்நாளோ?

- தாயுமானவர்

பாவனையால் இறைவனையடைய முடியாது.

வான்காண வேண்டின் மலையேறல் ஒக்கும் உன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே

- தாயுமானவர்

கிரியை வழியால் இறைவனை அடைய முடியாது.

காணுறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்
வானுற மாமல ரிட்டு வணங்கினும்
ஊனினை நீக்கி உணர்பவர்க் கல்லது
தேனமர் பூங்கழல் சேரவொண் ணாதே

- திருமந்திரம்

தன்னை யறிந்தருளே தாரகமாய் நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற் குபாயம் பராபரமே

- தாயுமானவர்

ஞானயோகத்தில் தன்னுண்மை ஒளிவடிவு என்று அறிந்தபோது அருள்வயப்பட்டவராகின்றனர். சிவதத்துவம் திடப்படுகிறது. அதனால் இருள் கெடுகின்றது. இருள் கெட்டொழிந்தபோது, வினைக்குக் காரணமான காரண சரீரம் அழிந்துவிடுகிறது. உருவ மனம் அழிந்தவர்க்குக் காரண சரீரம் அழிந்து விடுகிறது. தேகங்கடந்து அறிவொளியால் நிற்பவர்க்கு முன்னை வினையாகிய மருள் முதல் அகற்றப்பட்டுவிடுகிறது.

வாக்கும் மனமும் உள்ளவரையில் சிரசில் நாதமுழக்கம் என்ற நாதம் இருந்துகொண்டிருக்கும். அந்நிலையில் காண்போன், காட்சி, காணப்படுபொருள் மூன்றும் விளங்கிக்கொண்டேயிருக்கும். நாதாந்தம் சென்றபோது, திரிபுடி என்ற இம் மூன்றும் அற்று, அகண்டத்தில் நிற்கக்கூடும். அதனால், வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

கற்றகலை யால்நிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லாம்
அற்றஇடத் தேவெளிஆம் அன்றோ பராபரமே
நேரே நினதுஅருள்என் நெஞ்சைக் கவரின்ஒன்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே
வாதனைவிட்டு உன்அருளின் மன்னின் அல்லால் வேறும்ஒரு
சாதனைதான் உண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே
ஒப்புயர்வொன் றின்றி ஒலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்குஆம் வான்பொருள்நீ கண்டாய் பராபரமே
சிந்தனைபோய் நான்எனல்போய்த் தேக்க இன்ப மாமழையை
வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே

- தாயுமானவர்

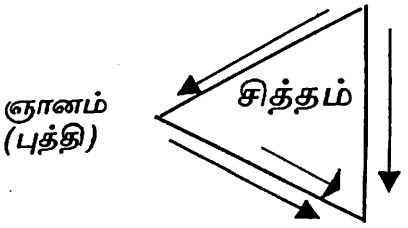
உரையிறந்தால் உன்னு முணர்விறந்தால் மாயைத்
திரையிறந்தால் காண்கின்ற தேவை - வரைபெருக
வாசிப்ப தும்நாவால் வாழ்த்துவதும் நாடகமாய்ப்
பூசிப்ப துஞ்சுத்தப் பொய்

- சிவபோகசாரம்

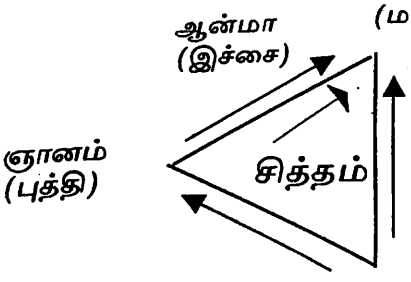
சித்த தடாகத்தில் மனம், புத்தி, அகங்காரம் பொருந்திய அந்தக்கரணம் உள்ளது. சித்தம் மனம் செயல் ஒழிந்தபோது புத்திக்கும், செலுத்தும் அகங்காரத்திற்கும் வேலையில்லை. கரை கட்டிய நீர்த்தேக்கம்போல் தன்னிலையில் நிற்கும்போது, ஆன்மாவின் செயல் கருவிகளான தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும் சேட்டையிற்றன. அதனால், ஆன்மாவின் தனிநிலையில் உள்ளதைத் 'தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து' என்றார். ஆன்மா தனது நிலையில் சத்து, சித்து, ஆனந்தமயமாய் உள்ளது.

இருள்வெளி இரண்டிற்கு ஒன்றிடம் என்ன
அருள்தரும் ஆனந்தத் அழுத்தி

ஆன்மா
இச்சை
(அகங்காரம்)

சாதாரண மனிதனின் கீழ்முகங் கொண்ட அந்தக்கரணச் செயலுக்குரிய நிலையை இப்படம் காட்டுகிறது. ஆன்மா அந்தக் கரணத்தைக் கீழ் நோக்கிச் செலுத்தும் இயக்க நிலை இது ஆகும்.

ஞானியின் மேல்முகங் கொண்ட சித்தத் தடாகநிலையை இப்படம் காட்டுகிறது.

முன்னர்ப் பாசபந்தியா யிருந்தபோது 'தேகமேதான்' என்றிருந்தான். தேகம் தானல்ல; தான் தேகங்கடந்த வெளியே என்றறிந்த போது, வெளியனாக ஞானி ஆனான். முன்னர் இருளாக இருந்து தன்னை யுணராது மறைத்ததும், ஒளியாகத் தன்னுண்மையை உணர உணர்த்தியதும், இந்த ஒரே ஆகாயம்தான் என்பதை அறிகிறான். அறிந்தபோது இருளும் ஒளியுமாகவும், தனக்குப் பாசபந்தமாகவும், அருளாகவும் இருப்பது, ஆகாயத்தை இடமாகக் கொண்டு விளங்கும் ஒரு சக்தி என்பதை உணரமுடிந்தது. அந்தச் சக்தி பாசபந்தியாக இருந்த போது உலகப்பொருளை நாடிப் பெற்று, அதனால் இன்பம்

பெறச் சுட்டறிவாகச் செயல்படுத்தியது. ஒளியான ஞான சத்தியான போது, புறத்தே நாடுவதைவிட்டு, அகநிலையில் இன்பத்தையளித்து அதிலே என்னைத் திளைக்கச் செய்து, அகண்ட ஞானத்தை அளித்து,

ஆகாச வண்ணன் அமரர் குலக்கொழுந்
தேகாச மாசுண மிட்டங் கிருந்தவன்
ஆகாச வண்ணம் அமர்ந்து நின்றப்புறம்
ஆகாச மாயங்கி வண்ணனு மாமே

- திருமந்திரம்

சிரசில் ஒரு இன்பக் கிளுகிளுப்புத் தோன்றுவதில் இது தன்னையே மறக்கச் செய்துவிடும். திருப்பாண்டிப் பதிகம் திருவாசகம் பார்க்க இது நன்கு விளங்கும்.

நீரின்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக்
குளிக்கின்ற நெஞ்சங் கொண்டீர்
பாரின்ப வெள்ளங் கொளப்பரி
மேற்கொண்ட பாண்டியனார்
ஓரின்ப வெள்ளத் துருக்கொண்டு
தொண்டரை உள்ளங் கொண்டார்
பேரின்ப வெள்ளத்துட் பெய்கழ
லேசென்று பேணுமினே

மாய வனப்பரி மேல்கொண்டு
மற்றவர் கைக்கொளலும்
போயறும் இப்பிறப் பென்னும்
பகைகள் புகுந்தவருக்
காய அரும்பெருஞ் சீருடைத்
தன்னரு ளேயருளும்
சேய நெடுங்கொடைத் தென்னவன்
சேவடி சேர்மின்களே

அழிவின்றி நின்றதோர் ஆனந்த
வெள்ளத் திடையழுத்திக்
கழிவில் கருணையைக் காட்டிக்
கடிய வினையகற்றிப்
பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்
பாண்டிப் பெரும்பதமே
முழுதுல குந்தரு வான்கொடை
யேசென்று முந்துமினே

-திருவாசகம்

என் செவியில்
எல்லை யில்லா ஆனந்தம் அளித்து
அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டி

ஆகாய பூதத்தின் செயல் சத்தம். சத்தம் தன்மாத்திரையைச் செவிப்புலன்வழியே அறிவது அறிவு உருவான ஆன்மா ஆகும். மந்திரத்தின் வாச்சியார்த்தப் பொருள் பிரணவ கோஷமாகும். இது நுண்புலனறிவு. எந்த மகாமந்திர செபமும் சித்திக்கும் அறிகுறி

அருள்தரும் ஆனந்தத்து அழுத்திஎன் செவியில்
எல்லை இல்லா ஆனந்தம் அளித்து
அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டி

ஆன்ம பரிபக்குவத்தில் உயர்நிலை அடைகின்ற இரகசிய நெறியின் பல நுட்பங்கள் இந்த வரிகளிலே பொதிந்துள்ளன. இந்த அடிகளும் இவற்றைத் தொடர்ந்து வருகின்ற அடிகளும், அநுபவ ஞான முதிர்ச்சி பெற்ற பல பெரியோர்களை மெய்ம்மறக்கச் செய்த அருங்கவி மொழிகளாம். இவற்றின் கவிப்பண்பு ஒருபுறம் இருக்க, இவை கூறி விளக்குகின்ற ஆன்ம இரகசியங்கள், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக இமயமலை முதல் பொதிகை மலை ஈறாகக் குகைகளிலும், வனக் குடில்களிலும் வதிந்து, பேரின்பத்தைத் துய்த்துப் பிறரையும் துய்க்க வைத்த மாபெரும் சித்தர்களின், அநுபவ ஞானக் களஞ்சியங்களாம். எனவே, இந்த வரிகளை அனுபவ ஞானம் பெற்ற சிவயோகி இரத்தின சபாபதியார் தந்துள்ள விளக்கத்தின் வாயிலாகக் காண்பது சிறப்புடையதாகும். அந்த விளக்கத்தை அப்படியே கீழே தருகின்றேன்.

"அநாதி காலந்தொட்டு இடையறாது வரும் பிறப்பு இறப்புகளுக்குக் காரணமாகிய வினைகளையெல்லாம் (செயல்படாமல்) வேரோடு பறித்து எறிந்து, வாக்கினாற் சொல்லுதற்கும், மனத்தினால் நினைத்ததற்கும் எட்டாத, மனம் தொழிற்படாத மௌன நிலையை நிலைநிறுத்தி, (அதனால்) அடியனது சிந்தனையினைத் தெளிவுபெறச் செய்து, அறியாமை அறிவு என்ற இரண்டிற்கும் ஆன்மாவே பிறப்பிடம் என்று வைத்து, அடியேன் செவியில் திருவருட்பேற்றைத் தரும் சிவானந்த மாவெள்ளமாகிய நாதவொலியால் அடியேனை மூழ்கும்படி செய்து, வரம்பு இல்லாத சிவனாந்த சுகத்தை (அடியேனுக்கு) வழங்கிப் பிறவித் துன்பத்தை வேரோடு அறுத்துத் திருவருள் நெறியினைக் காண்பித்து...

விளக்கம்:

முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே
வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து

முன்னை வினையின் முதல் அசுத்த மாயையிலும், சுத்தாசுத்த மாயையிலும் உள்ளது. அசுத்த மாயை ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கிலும், சுத்தாசுத்தம் வித்தியாதத்துவம் ஏழிலும் பொருந்தியே, தேகம் எடுக்க காரணமாக உள்ளன. பக்குவான்மாக்களுள், பண்டையப் பிறவிகளில் சரியை, கிரியை, யோக நெறிகளைக் கடைப் பிடித்து வந்தவர்களே உண்மையான ஞானயோகத்திற்குத் தகுதி பெறுகின்றனர்.

யோகியர்க்கே ஞானம் ஒழுங்காம் பேரன்பான்
தாகியரும் யோகம்முன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே

- தாயுமானவர்

இங்கு யோகம் என்பது ஹடயோகம் அல்ல. மந்திர சாதனத்தால் வாசியோகத்தால் அடையும் யோகமேயாகும்.

காலையுயிர் என்னுங் கலதிகள் சொற் கேளாமல்
சீலமுடன் எம்மைத் தெளிந்துகொள்வ தெந்நாளோ?
- தாயுமானவர்

பாவனையால் இறைவனையடைய முடியாது.

வான்காண வேண்டின் மலையேறல் ஒக்கும் உன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே
- தாயுமானவர்

கிரியை வழியால் இறைவனை அடைய முடியாது.

காணுறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்
வானுற மாமல ரிட்டு வணங்கினும்
ஊனினை நீக்கி உணர்பவர்க் கல்லது
தேனமர் பூங்கழல் சேரவொண் ணாதே
- திருமந்திரம்

தன்னை யறிந்தருளே தாரகமாய் நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற் குபாயம் பராபரமே
- தாயுமானவர்

ஞானயோகத்தில் தன்னுண்மை ஒளிவடிவு என்று அறிந்தபோது அருள்வயப்பட்டவராகின்றனர். சிவதத்துவம் திடப்படுகிறது. அதனால் இருள் கெடுகின்றது. இருள் கெட்டொழிந்தபோது, வினைக்குக் காரணமான காரண சரீரம் அழிந்துவிடுகிறது. உருவ மனம் அழிந்தவர்க்குக் காரண சரீரம் அழிந்து விடுகிறது. தேகங்கடந்து அறிவொளியால் நிற்பவர்க்கு முன்னை வினையாகிய மருள் முதல் அகற்றப்பட்டுவிடுகிறது.

வாக்கும் மனமும் உள்ளவரையில் சிரசில் நாதமுழக்கம் என்ற நாதம் இருந்துகொண்டிருக்கும். அந்நிலையில் காண்போன், காட்சி, காணப்படுபொருள் மூன்றும் விளங்கிக்கொண்டேயிருக்கும். நாதாந்தம் சென்றபோது, திரிபுடி என்ற இம் மூன்றும் அற்று, அகண்டத்தில் நிற்கக்கூடும். அதனால், வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

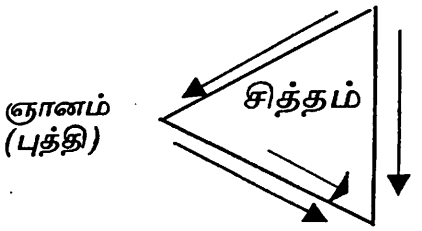
கற்றகலை யால்நிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லாம்
அற்றஇடத் தேவெளிஆம் அன்றோ பராபரமே
நேரே நினதுஅருள்என் நெஞ்சைக் கவரின்ஒன்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே
வாதனைவிட்டு உன்அருளின் மன்னின் அல்லால் வேறும்ஒரு
சாதனைதான் உண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே
ஒப்புயர்வொன் றின்றி ஒலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்குஆம் வான்பொருள்நீ கண்டாய் பராபரமே
சிந்தனைபோய் நான்எனல்போய்த் தேக்க இன்ப மாமழையை
வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே
- தாயுமானவர்

உரையிறந்தால் உன்னு முணர்விறந்தால் மாயைத்
திரையிறந்தால் காண்கின்ற தேவை - வரைபெருக
வாசிப்ப தும்நாவால் வாழ்த்துவதும் நாடகமாய்ப்
பூசிப்ப துஞ்சுத்தப் பொய்
- சிவபோகசாரம்

சித்த தடாகத்தில் மனம், புத்தி, அகங்காரம் பொருந்திய அந்தக்கரணம் உள்ளது. சித்தம் மனம் செயல் ஒழிந்தபோது புத்திக்கும், செலுத்தும் அகங்காரத்திற்கும் வேலையில்லை. கரை கட்டிய நீர்த்தேக்கம்போல் தன்னிலையில் நிற்கும்போது, ஆன்மாவின் செயல் கருவிகளான தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும் சேட்டையிற்றன. அதனால், ஆன்மாவின் தனிநிலையில் உள்ளதைத் 'தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து' என்றார். ஆன்மா தனது நிலையில் சத்து, சித்து, ஆனந்தமயமாய் உள்ளது.

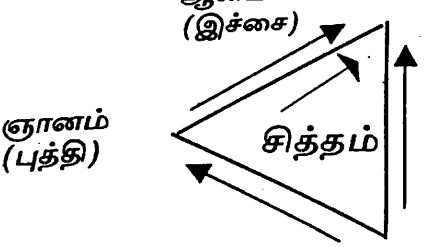
இருள்வெளி இரண்டிற்கு ஒன்றிடம் என்ன
அருள்தரும் ஆனந்தத் அழுத்தி

ஆன்மா
இச்சை
(அகங்காரம்)

சாதாரண மனிதனின் கீழ்முகங் கொண்ட அந்தக்கரணச் செயலுக்குரிய நிலையை இப்படம் காட்டுகிறது. ஆன்மா அந்தக் கரணத்தைக் கீழ் நோக்கிச் செலுத்தும் இயக்க நிலை இது ஆகும்.

கிரியை
(மனம்)

ஞானியின் மேல்முகங் கொண்ட சித்தத் தடாகநிலையை இப்படம் காட்டுகிறது.

முன்னர்ப் பாசபந்தியா யிருந்தபோது 'தேகமேதான்' என்றிருந்தான். தேகம் தானல்ல; தான் தேகங்கடந்த வெளியே என்றறிந்த போது, வெளியனாக ஞானி ஆனான். முன்னர் இருளாக இருந்து தன்னை யுணராது மறைத்ததும், ஒளியாகத் தன்னுண்மையை உணர உணர்த்தியதும், இந்த ஒரே ஆகாயம்தான் என்பதை அறிகிறான். அறிந்தபோது இருளும் ஒளியுமாகவும், தனக்குப் பாசபந்தமாகவும், அருளாகவும் இருப்பது, ஆகாயத்தை இடமாகக் கொண்டு விளங்கும் ஒரு சக்தி என்பதை உணரமுடிந்தது. அந்தச் சக்தி பாசபந்தியாக இருந்த போது உலகப்பொருளை நாடிப் பெற்று, அதனால் இன்பம்

பெறச் சுட்டறிவாகச் செயல்படுத்தியது. ஒளியான ஞான சத்தியான போது, புறத்தே நாடுவதைவிட்டு, அகநிலையில் இன்பத்தையளித்து அதிலே என்னைத் திளைக்கச் செய்து, அகண்ட ஞானத்தை அளித்து,

ஆகாச வண்ணன் அமரர் குலக்கொழுந்
தேகாச மாசுண மிட்டங் கிருந்தவன்
ஆகாச வண்ணம் அமர்ந்து நின்றப்புறம்
ஆகாச மாயங்கி வண்ணனு மாமே

- திருமந்திரம்

சிரசில் ஒரு இன்பக் கிளுகிளுப்புத் தோன்றுவதில் இது தன்னையே மறக்கச் செய்துவிடும். திருப்பாண்டிப் பதிகம் திருவாசகம் பார்க்க இது நன்கு விளங்கும்.

நீரின்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக்
குளிக்கின்ற நெஞ்சங் கொண்டீர்
பாரின்ப வெள்ளங் கொளப்பரி
மேற்கொண்ட பாண்டியனார்
ஓரின்ப வெள்ளத் துருக்கொண்டு
தொண்டரை உள்ளங் கொண்டார்
பேரின்ப வெள்ளத்துட் பெய்கழ
லேசென்று பேணுமினே

மாய வனப்பரி மேல்கொண்டு
மற்றவர் கைக்கொளலும்
போயறும் இப்பிறப் பென்னும்
பகைகள் புகுந்தவருக்
காய அரும்பெருஞ் சீருடைத்
தன்னரு ளேயருளும்
சேய நெடுங்கொடைத் தென்னவன்
சேவடி சேர்மின்களே

அழிவின்றி நின்றதோர் ஆனந்த
வெள்ளத் திடையழுத்திக்
கழிவில் கருணையைக் காட்டிக்
கடிய வினையகற்றிப்
பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்
பாண்டிப் பெரும்பதமே
முழுதுல குந்தரு வான்கொடை
யேசென்று முந்துமினே

-திருவாசகம்

என் செவியில்
எல்லை யில்லா ஆனந்தம் அளித்து
அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டி

ஆகாய பூதத்தின் செயல் சத்தம். சத்தம் தன்மாத்திரையைச் செவிப்புலன்வழியே அறிவது அறிவு உருவான ஆன்மா ஆகும். மந்திரத்தின் வாச்சியார்த்தப் பொருள் பிரணவ கோஷமாகும். இது நுண்புலனறிவு. எந்த மகாமந்திர செபமும் சித்திக்கும் அறிகுறி

நாதகோஷமாகும். அதில் திளைப்பதில் துன்பமயமான உலக வாசனைவிட்டு, அருள்மயமான ஆகாசப்பேறு கிட்டும்.

முக்குணம் புலனைந் துடனடக்கி
மூல வாயுவை யடைத்திரு விழியைச்
சிக்கெனும்படி யடைத்தொரு விழியைத்
திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்

தக்கவைந்தெழுத் தோரெழுத் துருவாய்த்
தன்மை கண்டவர் தரும்பெரு வெளிக்கே
புக்கழுந் தினரெமதுருப் பெறுபவர் புவியில்
வேட்டுவ னெடுத்தமண் புழுப்போல்

-வாதவூரர் புராணம்

திருச்சிலம் போசை ஒலிவழியே சென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென்றுந் தீபற
நேர்பட அங்கே நின்றுந் தீபற
மருளுந் தெருளும் மறக்கும் அவன்கண்
அருளை மறவா தேவுந் தீபற
அதுவே யிங்குள்ள தென்றுந் தீபற

- திருவுந்தியார்

முன்னரே சிலம்பொலி பரையோகம், பரைபோகம், பரையிலதீதம் என்ற விடத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பிறியாத தண்ணருட் சிவஞானியாய் வந்து
பேசரிய வாசியாலே
பேரின்ப வுண்மையையளித்த தனையென் மனதறப்
பேரம்பலக் கடவுளாய்
அறிவா யிருந்திடு நாதவொலி காட்டியே
அமூர்தப் பிரவாக சித்தி
அருளினை யலாதுதிரு வம்பலமு மாகியெனை
ஆண்டனைபின் எய்தி நெறியாக்
குறிதா னளித்தனைநன் மாவுரி கொந்தணக்
கோலமாய் அசபாநலங்
கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மா இருக்கநெறி
கூட்டினை யெலாமிருக்கச்
சிறியோன் மயங்கிமிக வறிவின்மை யாவனோ
தேடறியச் சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே

- தாயுமானவர்

இதையடுத்து வருகின்ற வரிகள் ஆன்ம அநுபவத்தின் மிகப்பெரிய இரகசியங்களை உள்ளடக்கியுள்ளன. தலைக்குமேல் சாதாக்கியம் என்ற நிலையில் சித்தர்கள் கூறுகிற அமூர்த்தி சாதாக்கியத்தை வெளிப்படுத்துவதையும் விந்துநாத அநுபவங்களைப் பெறுவதையும், அவ்வையார் மிக எளிய தமிழிலே வெளியிடுகிறார்.

சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவம் காட்டி

சித்தர்கள் கற்ப்பிக்கின்ற யோகப் பயிற்சியிலே தேர்ந்து முன்னேறுகிற மாணவனுக்கு, அவனுடைய தலைக்கு மேலே நுட்பமான ஓர் ஓசை எழுந்து ஒலிக்கத் தொடங்கும். வான் அணுக்களின் அதிர்வோடு ஒன்றிய நிலையிலே ஏற்படுகின்ற மன அதிர்விலே இது நிகழ்கிறது. இந்த நிலை சிவ தத்துவம் கலந்த நிலை என்று அழைக்கப்பெறும். இதுவே, சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவத்தைக் காணுகிற பயிற்சி முறையாகும்.

சிவதத்துவம் என்பது சுத்த வித்தை, மகேசுவரம், சாதாக்கியம், விந்துநாதம் ஆகிய தத்துவங்களின் நிலையமாகும். ஆன்மாவின் வடிவம் விந்து நாதமேயாம். எனவே அண்டமும் பிண்டமும், பரவெளியும் உடலும் தத்துவ நிலையிலே ஒன்றும்பொழுது, ஏங்கும் பரந்துள்ள சிவதத்துவநாதம் உடம்புக்குள்ளே கேட்கத் தொடங்குகிறது. எங்கேயோ நடைபெறுகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சியை நமது வீட்டு வானொலிப் பெட்டியிலே கேட்பது போலவும், எங்கேயோ நடக்கின்ற ஒரு நாடக நிகழ்ச்சியை நமது வீட்டுத் தொலைக்காட்சி பெட்டியிலே பார்ப்பது போலவும், நமது உடம்புக்குள்ளே சிவநாதத்தைக் கேட்பதும், சிவ வடிவத்தைக் காண்பதும் கைகூடுகின்றன. இதுவே சித்தத்தினுள்ளே சிவலிங்கம் காணுவதும் ஆகும்.

சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவம் காட்டி
சித்தத்தி னுள்ளே சிவலிங்கம் காட்டி

என்னும் இரண்டு வரிகளும் வானொலி போன்ற ஒலியநுபவத்தையும், தொலைக்காட்சி போன்ற ஒளி அநுபவத்தையும் உணர்த்துகின்றன.

சிவதத்துவம் எங்கும் பரந்து நிற்பது. அதனுடைய ஒலி நுண்வான் அலையாகவும், அதன் ஒளி நுண்வான் ஒளியாகவும் திகழ்கின்றன. இந்த இரண்டையும் வாங்கிப் பிடிக்கிற ஆற்றலே ஆன்மாவின் ஆற்றலாகும். இந்த ஆற்றல் எல்லா மக்களுக்கும் இயல்பாக அமைந்திருக்கின்றது. ஆனால் அது நீறுபூத்த நெருப்புப்போல் அடங்கி இருக்கிறது. ஒரு ஞானகுரு அதைக் கிளறிவிடுகிறான். அப்போது அந்த ஆற்றல் சுடர்வீசத் தொடங்குகிறது. இந்த ஆற்றலின் வளர்ச்சியினால் ஒரு யோகிக்குச் சூக்குமப் பார்வையும், சூக்குமக் கேள்வியும் கைகூடுகின்றன.

சித்தர்களுடைய ஞானப் பயிற்சியிலேயே முக்கியமானவை, ஒலியைக் கேட்டலும், ஒளியைக் காணலுமே ஆம். நம்முடைய முகத்திற்கு முன்னே பரந்து இருக்கின்ற வான் அணுக்களிலே, ஒரு யோகி சிவ ஒளியைக் காணுகிறான். தலைக்கு மேலே பரந்துள்ள வான் அணுக்களிலே, ஒருயோகி சிவநாதத்தைக் கேட்கிறான். இந்த அநுபவங்களின் விரிவையும் களிப்பையும் தமிழ்மொழியில் உள்ள சித்தர் நூல்கள் அனைத்தும் மிகத் தெளிவுடன் விளக்குகின்றன.

அணுவிற்கு அணுவாய் அப்பாலுக்கு அப்பாலாய்
கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்தி

தனி உடலும் பரவெளியும் ஆன்மயோகப் பயிற்சியின் வாயிலாக ஒன்றி நிற்கும்போது, அந்த ஆற்றலானது நொய்ம்மைக்கு நொய்ம்மையாய்க் கூர்ந்து சென்று காணும் திறனுடையதாயும், அண்டவெளியையும் தாண்டிப் பார்க்கும் ஆற்றல் உடையதாகவும் சுருக்கமும் பெருக்கமும் பெறுகிறது. இதுவே அணுவுக்கு அணுவாகுதலும், அப்பாலுக்கு அப்பாலாகுதலும் ஆம்.

ஒரு கரும்பினுள்ளே சாறு பொதிந்து நிரம்பி நிற்கும்படி, அதனைக் காப்பது அந்தக் கரும்பின் கணுவே ஆகும். கணு உடையும்போது, சாறு பிழியுறுகிறது. இவ்வாறுதானே உடம்புக்குள்ளே உள்ள நுண்உடம்பும் செயற்படுகிறது. ஆன்ம பரிபக்குவம் அடையும்போது பருவுடலின் கணுக்கள் உடைந்து, நுண் உடலின் சாறு வெளிப்படத் தொடங்குகிறது.

திருநீறும் சிவவேடமும், உடம்பிற்குள்ளே உள்ள நுண்உடம்பின் பக்குவ நிலையை உணர்த்துவனவாம். அகஉடலில் பக்குவம் இல்லாதார் புற உடலின் வேடங்களுக்கு அருகதை அற்றவர். இரண்டும் இயையும் போதுதான், அகஉடல் விளங்கும்படி புற உடம்பை நிலைநிறுத்துவதில் பொருள் உண்டாகிறது. விநாயகப் பெருமானுடைய திருவருள் இந்த ஆன்ம இயைபை வழங்கி, வேடமும் நீறும் விளங்கும்படி நிறுத்துகிறது.

கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி

சித்தர்களின் பரிபாஷையாகிய ஞானக் குழுஉக் குறியிலே தொண்டர்குழாம் என்பதற்குச் சிறப்பானதோர் பொருள் உண்டு. ஞானிகளின் உபதேச இரகசியம் என்னவென்றால், ஒரு ஞானியின் மாணவனாக ஒருவன் நேர்முக உபதேசம் பெற்று, ஞானப் பயிற்சியைத் தொடங்கிவிட்டான் என்றால், அவனுக்கு வழிகாட்டுவது நேர்முக ஆசான் மட்டுமல்லாமல், அந்த குரு பரம்பரையே நுண்ணிய உருவில் நின்று நுட்பமான முறையிலே நெறியைத் தெளிவுபடுத்துகிறது என்பதை முன்னர் பொது நோக்கிலே பார்த்தோம். இந்த ஞானகுரு பரம்பரை திருக்கயிலாயப் பரம்பரை என்று அழைக்கப் பெறுவதுபோல, மெய்த்தொண்டர் குழாம் என்றும் பேசப் பெறுகிறது. ஞானம் பயிலும் மாணவனை ஒரு ஞானகுரு இத்தகைய தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டுவிக்கிறார்.

அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருளு தன்னை
நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறி வித்து

அஞ்சக்கரம் என்பது பஞ்சாக்கரம் என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரம். இது சித்தர்களுடைய உலகிலே உடம்பிலுள்ள ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் ஒவ்வொரு எழுத்தாக நின்று செயற்படுகிறது. இந்த நுட்பத்தை நேரிலே உணர்த்துகிறவனே ஞானகுரு. அவன் அந்த நுட்பத்தை மாணவனுடைய உடம்பைத் தொட்டுக் காட்டி உணர்த்தி, அது செயற்படுமாறு அதை முடுக்கிவிடுவதனால், இந்தப் பயிற்சி ஐந்தெழுத்தை நிலைபெறச் செய்யும் ஞானக்கலை என்று அழைக்கப்பெறுகிறது.

தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை ஆண்ட
வித்தக விநாயக விரைகழல் சரணே

இந்த இரண்டு வரிகளுக்கும் சிவயோகியார் கூறுகிற பொருளுரை வருமாறு:

"ஆகாய மண்டலத்தில் அறிவுடன் உலாவும் பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர்களின் கூட்டத்தில் ஒருவனாக என்னைச் சேர்த்து, பஞ்சாக்கரத்தில் நடுநாயகமான சிகாரத்தால் குறிப்பிடப்படும் அரிய பொருளை எனக்கு உணர்த்தி, அதன் பயனான நிலையை எனக்களித்து என்னை ஆண்டுகொண்ட சகல சாமர்த்தியம் உடைய பெருமானே! மேலாகிய விநாயகக் கடவுளே! விந்து நாதமாகிய உனது திருவடிகளைச் சரணடைகின்றேன்".

அவ்வையார் இயற்றியுள்ள விநாயகர் அகவல் என்ற இந்த அரிய செய்யுள், "இயற்றுதல்" என்ற சொல்லுக்கு உரிய ஒரு செயல் ஆகாது. நம்முடைய சமய ஞானியர்களின் மரபிலே 'அருளுதல்' என்றும், 'திருவாய் மலர்ந்தருளுதல்' என்றும் சிறப்பான வினைச்சொற்கள் பயன்பெறுகின்றன அல்லவா! அத்தகைய ஓர் அருள்வினைத்தான் அவ்வையாரின் இந்த விநாயகர் அகவல் என்னும் நூற்படைப்பும் ஆகும்.

மந்திர ஆற்றலும், உயிர்ப்புள்ள எழுத்துக்களின் மையங்களும், நிரம்பி ஒழுகும் ஓர் அரிய செய்யுளே இந்த விநாயகர் அகவலாகும். அதனோடு ஒதுவதற்கு எளிய சொல்லும் யாப்பும் கொண்டு விளங்குவதால் பலரும் நம் தமிழ்நாட்டிலே தங்கள் பூசனைகளில் இந்த நூலை ஆர்வத்தோடு ஓதிவருவது நாடளாவிய பழக்கமாக இருக்கக் காண்கிறோம். இந்த நூலை ஓதுகிறவர்களில் பலருக்கும்,

"சொற்பதம் கடந்த துரிய மெய்ஞானம்"
"தலமொரு நான்கும் தந்தெனக் கருளி"
"ஆறாதா ரத்து அங்குச நிலையும்"
"இடைபிங் கலையின் எழுத்தறி வித்து"
"கடையிற் சுழுமுனை கபாலமும் காட்டி"
"குண்டலி அதனிற் கூடிய அசபை"
"இடைச்சக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்"
"புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்"
"தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்தி"
"சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவம் காட்டி"

போன்ற வரிகளின் பொருள் விளங்காது என்பது வெளிப்படை. ஆனாலும் கல்லாத ஒரு மொழியிலே மந்திரங்களைச் சொல்வது போல, இந்தப் புரியாத தமிழை அவர்கள் ஓதி வருகிறார்கள் என்பது உண்மை என்றாலும், பூசனை முறையிலே ஓதுதல் என்ற செயலின் பயனை அவர்கள் அடைந்தே வருகிறார்கள். அதில் ஐயம் இல்லை. வைத்தியர் கொடுக்கும் ஒரு மருந்தின் இயல்பையும், அதன் வேதியியற்